

[Christmas Møller.]

sionsordningen, i Skemaet Side 42—43 om den nuværende Forsørgelseslovgivning og om Ministeriets Plan. Den skønsmæssige Hjælp, der udbetales som Fattighjælp med Fattighjælps Virkning, koster nu Kommunerne 20 Mill. Kr., men sættes efter Ministeriets Plan ned til 1,6 Mill. Kr., hvorved Kommunerne altsaa lettes med 18 Mill. Kr. Til Gengæld indføres der anden skønsmæssig Hjælp, der efter Ministeriets Plan kommer til at koste 23,6 Mill. Kr., og dør spørger jeg: Vil denne skønsmæssige Hjælp ikke meget nemt blive en ny Hjelpekassehjælp, faar vi ikke let Hjelpekasserne om igen?

Jeg har altid forstaaet det saaledes, at den højtærede Minister bærer Ansvaret her i Rigsdagen for de finansielle Beregninger, men da han jo skal give Rigsdagen saa god Besked som muligt, tager han selvfølgelig sine Beregninger fra de kyndige, der staar til hans Raadighed — vi har jo ogsaa faaet adskillige Oplysninger fra Statistisk Departement og andre. Men jeg spørger: Kan der overhovedet gives bestemte Anvisninger paa, hvor meget denne skønsmæssige Hjælp vil komme til at andrage?

Vi faar altsaa den Besked fra den højtærede Minister, at der gives store Paalæg paa Aldersrenten, op til 10 Mill. Kr., at de forsikrede faar en helt anden Stilling, at man afskaffer Hjelpekassehjælpen — og Beregningerne over, hvad dette vil koste i Overgangstiden, kan man maaske ikke en Gang sige er rigtige —, og saa indføres der ny skønsmæssig Hjælp, om hvilken vi kun faar det fornævnte Tal til Oplysning, men vi faar ingen virkelig Besked derom. Kan den højtærede Minister ikke se, at et Oppositionsparti ikke kan tage Stilling, før det ser den samlede Plan? Den mægtige Millionudgift, som Forslagets Gennemførelse vil medføre for Staten og det offentlige i det hele taget, kan man ikke forvente, at det Parti, jeg tilhører, vil kunne gaa med til.

Vore Betragtninger maa da munde ud i følgende: Vi ønsker, at vort Lovforslag maa blive gjort til Genstand for en saglig Behandling sammen med Regeringsforslaget — vi takker den højtærede Formand for, at han har ladet det komme til Forhandling sammen med Regeringsforslaget —, idet private Forslag jo aldrig kan være saaledes udarbejdet og afpuddet i Enkeltheder, som ministerielle Forslag gerne skulde være, og vi er selvfølgelig villige til at modtage Ændringer og selvfølgelig ogsaa strengt saglig Kritik. Det er ikke noget Ultimatum,

vi har stillet, andre Veje kan maaske ogsaa følges, andre Folkeforsikringsveje, men vi maa bede om, at man fra andre Partiers og fra Regeringens Side gaar ind i Arbejdet for at faa dette belyst.

Naar man har sat sig nærmere ind i vort Forslag — og jeg har vel Lov til at sige, at der er en og anden Rigsdagsmand, som endnu ikke kender det til Bunds —, vil jeg haabe, at Stillingen overfor det bliver en anden end den kølige Stilling, man nu indtager. Men for det Tilfælde, at dette Haab skulde blive skuffet, er mit Parti selvfølgelig rede til at gaa ind i en saglig Forhandling om en Forenkling af den sociale Lovgivning.

Om vor Stilling er, kort udtrykt, den, at vi maa have hele den samlede Plan forelagt, altsaa Ulykkesforsikringsloven og Forsørgelsesloven lagt ved Siden af Forsikringsloven og Arbejdsløshedsloven, før Rigsdagen kan tage endelig Stilling, og desuden maa vi fra den højtærede Regering have en Finansplan, som viser, ad hvilke Veje man vil skaffe de eventuelt forøgede Udgifter.

Vi for vort Vedkommende kan ikke være med til — og det tror jeg, jeg saglig har begrundet gennem de Betragtninger, jeg har gjort gældende — en Sociallovgivning, der medfører en mægtig Forøgelse af de nuværende Udgifter. Vi vil være med til en Forenkling, hvor denne kan gennemføres, og til paa Refusionsområdet at skabe en fornuftigere Fordeling af de sociale Byrder paa de enkelte Dele af Landet. Og jeg gentager, hvad jeg har sagt: Det vil efter vor Opfattelse være en Lykke for Landet, hvis den sociale Lovgivning kan forenkles og gøres klarere; det vil være en Lykke for Landet, om den sociale Lovgivning, som i mange Aar ikke var saa stort et Stridsspørgsmaal, men som efter mit Skøn kun ved Uforstand fra en enkelt Side er blevet det gennem de sidste Aar, atter kan føres ind i det Plan, hvori man i gamle Dage søgte at løse Arbejdsløsheds- og Sygekassespørgsmaalet. Jeg tror, der fra alle Sider indenfor Oppositionen vil være Villighed til at søge at gøre et Arbejde i den Retning: sagligt underbygget, økonomisk forsvarligt.

Holdgaard: I de Betragtninger, jeg nu paa mit Partis Vegne skal fremsætte, vil jeg forsøge, saa vidt det er muligt, at holde mig til de foreliggende Lovforslag og ikke komme ind paa nogen historisk Redegørelse af hele vor sociale Forsørgelseslovgivning, da vi saa ofte her i Rigsdagen har beskæftiget os med den historiske Udred-